

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 256/2021
01.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Драгане Бољевић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Ђурић, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа „Хигијена“ са седиштем у Зајечару, кога заступа пуномоћник Драгослав Аврамовић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 634/2019 од 08.09.2020. године, у седници већа одржаној 01.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 634/2019 од 08.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 149/18 од 14.11.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је поништено решење туженог бр. ... од 25.04.2016. године у делу којим је извршен обрачун отпремнине тужиоца у износу од 37.353,99 динара, док је тужбени захтев у делу којим је тражен поништај решења о отказу уговора о раду и обавезивање туженог да тужиоца врати на рад, одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 634/2019 од 08.09.2020. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у делу којим је одбијен тужбени захтев за поништај решења којим је тужиоцу отказан уговор о раду, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, док је иста пресуда укинута у преосталом делу, којим је поништено као незаконито решење туженог у делу којим је тужиоцу извршен рачун отпремнине у износу од 37.353,99 динара (став први и други изреке). Преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је тужилац обавезан да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу до 172.500,00 динара (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. истог закона, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог од 30.01.2016. године на радном месту ... РЈ „...“. Решењем туженог бр. ... од 25.04.2016. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због укидања радног места саветника Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији послова код туженог који је донет 08.04.2016. године. Програм решавања вишка запослених донет је 19.04.2016. године у сарадњи са Националном службом за запошљавање – Филијала Зајечар и синдикалне организације Самосталног синдиката запослених код туженог предузећа. Национална служба за запошљавање, Филијала Зајечар као меру за решавање вишка запослених предложила је да лице ангажовано на пословима ..., представља потенцијалног кандидата за упућивање код другог послодавца – АД „Копаник Зајечар“ на радно место ... и радно место ... .

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад, уз корекцију од стране другостепеног суда, укидањем првостепене пресуде у делу којим је поништено решење о отказу уговора о раду у односу на извршени обрачун отпремнине.

Одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14), прописано је да запосленом може да престане радни однос, ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то, ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

У конкретном случају, у циљу уштеде и рационализације смањен је број запослених у јавном сектору, због чега је тужени новим Правилником о систематизацији радних места, укинуо радно место саветника на које је тужилац био распоређен. Доношењу решења о отказу уговора о раду је претходио програм решавања вишка запослених донест у сарадњи са Националном службом за запошљавање и синдикалном организацијом туженог, и као мера из члана 155. став 1. тачка 5. Закона о раду, предложено је упућивање тужиоца на рад код другог послодавца. Сходно наведеном, тужиоцу је радни однос престао из оправданих разлога у процедури прописаној законом, јер је због укидања радног места, престала потреба за његовим радом, због чега је решење о отказу уговора о раду, на основу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, законито донето, па тужени није у обавези да тужиоца реинтегрише у радни однос, применом члана 191. став 1. наведеног закона.

Неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, истицањем да тужени није спровео поступак утврђивања интерног тржишта рада и да није проверио да ли тужиоцу може понудити друго одговарајуће радно место у другом правном лицу. Наиме, одредбом члана 18. став 1. Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору („Службени гласник РС“ бр. 68/15...95/18), прописано је да се у циљу спровођења рационализације, успоставља интерно тржиште рада у јединици локалне самоуправе кога чине запослени у свим организационим облицима из члана 2. и 5. овог закона. Попуњавање непопуњених радних места организациони облик може извршити спровођењем интерног конкурса за систем локалне самоуправе на који се могу пријавити запослени из свих организационих облика у систему локалне самоуправе (став 2.).

Према наведеној одредби закона, интерно тржиште рада је инструмент за попуњавања упражњених радних места у јавном сектору и успоставља се у циљу заштите људских ресурса у државним органима и јединицама локалне самоуправе, у поступку оптимизације или укидања радних места, тако да формирање интерног тржишта рада не представља део процедуре отказивања уговора о раду, у смислу члана 155. Закона о раду, која би била од утицаја на њену законитост. Стога је правилна оцена другостепеног суда да пропуст тужене да, у време доношења оспореног решења, успостави интерно тржиште рада не представља повреду у процедури давања отказа, која би то решење чинила незаконитим.

Такође, суд одлучује у границама захтева постављених у тужби (члан 3. став 1.ЗПП), па како тужилац у тужби није тражио поништај решења од 25.04.2016. године, у делу којим је извршен обрачун отпремнине, нити је ову радњу предузео до закључења главне расправе, применом члана 393. ЗПП, другостепени суд је могао да укине првостепену пресуду без враћања на поновни поступак.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић